

нитѣ къмъ държавата си словѣнски области не чрѣзъ груба сила, но съ своята идея и планъ, като възбуждалъ и подклаждалъ омразата на словѣнитѣ противъ византийцитѣ и се стремилъ да постави за общъ идеалъ на всички словѣни: борбата противъ Византия и нейното унищожение. Съ такъва цѣль той слѣдъ завръщането си отъ похода омжилъ дъщеря си Косара за заробенъ зетски князь Иванъ Владимиръ, на когото повърналъ всичкитѣ му владѣния и даже му отстъпилъ часть отъ Драчката областъ. Сжщо се помирилъ и съ требинския и хумския князь Драгомиръ, чичо на Ивана Владимира. Българитѣ добръ разбрали позива на върховния си вождъ, който въ сжщностъ билъ отзивъ на душевното имъ настроение. Българскиятъ народъ въ пълно съзнание на голѣмата важностъ на борбата и на критичнитѣ и сждбоносни минути, които прѣкарвалъ, воювалъ съ неизвѣстно до тогава и слѣдъ това единомушие, самопожертвование и необикновено юначество. За жалость, нѣма домашна или пълна византийска история на сждбоносната и величествена българо-византийска война; а пъкъ Кедриновата хроника не е достатъчна, за да се получи пълна прѣдстава за перипетиитѣ на тази епическа борба. Но отъ краткитѣ свѣдѣния, които се даватъ въ сжщата хроника за нѣкои българи, които взели живо участие въ войната и отъ тѣхното душевно настроение може да се заключи и за онова на цѣлия български народъ. Кедринъ говори, че царъ Борисъ II и братъ му Романъ, които слѣдъ унищожението на българската държава отъ Иоана Цимиския (971) живѣли въ Цариградъ, слѣдъ смъртта на послѣдния (976) веднага избѣгали; при прѣминаването на границата царъ Борисъ по погрѣшка билъ убитъ, а Романъ се спасилъ въ България и билъ назначенъ отъ Самуила за управител на гр. Скопие¹⁰².

¹⁰² Cedr. II, 435.